

[Henry L. W. Jensen.]

det; det er det, den højtærede handelsminister har i sit hjerte, og han kan derfor ikke bringe det over sit sind at tage skridtet fuldtud i reelt samarbejde med de vestlige stater, ikke alene i forbindelse med Atlantpagten, men også i handelens tjeneste. Det økonomiske område, som det drejer sig om, er det vestlige økonomiske område, og man har i de sidste dage set franske bestræbelser for at koordinere industrien på stål- og kulområdet på en sådan måde, at det bliver til gavn for hele Europa. Det viser, at der er en trang til at få de skranker og barrierer, der skiller landene her i Europa, fjernet og få indført friere handelsformer.

Det må håbes, at man, når man i juni måned skal til forhandling i Paris, vil være i stand til at gennemføre en betalingsoverenskomst og få konverteret de penge, som vi har tilgode eller skylder i de lande, vi har handelsaftaler med, på en sådan måde, at man kan gå over til at liberalisere endnu stærkere og liberalisere på det område, hvor vi trænger mest til liberalisering, nemlig til fordel for den danske forbruger på vareområdet, på de billige varers område, hvor købeeften i dag er betydelig forringet.

Jeg skal slutte med at sige, hvad jeg begyndte med, at loven i virkeligheden nu er placeret, hvor den burde placeres, som en socialdemokratisk lov. Man må snarest muligt tage konsekvensen af de liberaliseringsideer, der rører sig rundt omkring, og som også her i landet har et klart flertal. Man bør ikke socialisere og fortsætte med den tvangsøkonomi, som loven i virkeligheden er et udslag af, på et tidspunkt, da der her i landet ikke er tilslutning dertil. Jeg kan derfor ikke anbefale mit parti at stemme for lovforslaget i den foreliggende skikkelse og henstiller til mit parti at undlade at stemme.

Foss: Jeg kunne heller ikke lade være med at bemærke den ærede socialdemokratiske ordførers tilfredshed med den store tilslutning, som den højtærede handelsminister har fået til det foreliggende lovforslag, og jeg må sige, at jeg beundrer den beskedenhed, som det ærede medlem udviste.

På mit partis vegne må jeg anbefale, at man stemmer imod lovforslaget; det betyder ikke, at vi mener, at Danmark for tiden kan undvære en vis regulering af importen. Vi ser tværtimod med den allerstørste ængstelse på den udvikling, vi er

inde i. Vi kan umuligt fortsætte med en overskudsimpport på mange millioner kroner.

Således som forholdene har udviklet sig, er vareforsyningsloven ganske utilstrækkelig til at skabe den nødvendige økonomiske balance. Forudsætningerne for en vareforsyningslov er simpelthen ikke tilstede, når Danmark skal være med i Europas bestræbelser for at frigøre handelen. Der er mig bekendt blandt vore ansvarlige politiske partier ingen, der mener, at vi ikke skal være med i det europæiske samarbejde, men dermed er vor mulighed for at regulere handelen ved importforbud også begrænset, og det må jeg antage at den højtærede handelsminister erkender.

Jeg skal ikke komme ind på spørgsmålet om de meget vigtige forudsætninger for, at handelen i Europa kan frigøres, betalingsoverenskomst, samt regulering af toldsatser, dobbeltpriser og statssubvention. Jeg håber, at alle disse spørgsmål bliver ordnet på en for Danmark tilfredsstillende måde. Jeg anser det for givet, at der i alle tilfælde vil ske visse forbedringer, f. eks. med hensyn til en europæisk betalingsregulering. Hvis dette ikke sker, vil handelens frigørelse simpelthen bryde sammen, og så står vi overfor en helt ny situation, men indtil videre må vi regne med, at Danmark nødvendigvis må følge med, og at stadig flere varer vil komme på friliste. Jeg hilser dette med tilfredshed, men det er ikke afgørende, om man er for eller imod denne udvikling. Det er blot en kendsgerning, at Danmarks handelsbalance ikke mere kan reguleres ved importforbud, i hvert tilfælde ikke i tilstrækkeligt omfang.

Hvad vil der ske, hvis regeringen intet foretager sig, men roligt kører videre i den gamle skure? Det er ikke svært at spå, at vi til sommer står overfor et højere pristal, som vil medføre højere lønninger, med andre ord en fortsat forringelse af pengenes værdi. Vi vil fortsat importere langt mere, end vi har råd til. Vort forbrug er simpelthen for stort. En skønne dag vil udlandet nægte os kredit, fordi vi kommer til at skyldte udlandet mere, end vi kan betalè. Marshallhjælpen udskyder dette tidspunkt, men får vi en dårlig høst, vil katastrofen indtræde, endnu før Marshallhjælpen ophører, og hvad vil der ske, når udlandet lukker for kreditten? Trór man måske, at det er importen af færdigvarer, der først bliver standset? Jeg er meget bange for, at vi kan komme i den situation, at det bliver umuligt for os at skaffe tilstrækkelige råvarer til vor industri. Regeringens laden